

[H. C. Hansen.]

for et valgbestemt hensyn, men er en bekræftelse af vor hidtidige skattepolitik. De er et skridt på den vej, vi ønsker at betræde til gavn for det store flertal af landets skatteydere.

Vi har altså fremsat forslag om denne yderligere lempelse. Det er en lidt penibel situation for det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og hans parti, dette ærede medlem og hans 11 kolleger, som ikke har anstrengt sig med praktisk arbejde herinde i dette høje ting, som altid med flid har holdt sig borte fra ethvert ansvar, som meldte sig fra enhver forpligtelse, som muligvis kunne koste en smule, og som har talt skatteen-sættelse, skattelettelse på hvert eneste møde rundt i det ganske land. Dette ærede medlem og hans 11 kolleger har nu fået et anfald af en slags ansvarsfølelse, der går ud på, at de ikke vil stemme for vort forslag om en beskeden lettelse af skatterne — eller tager jeg fejl? Hvad begrundet det ærede medlem hr. Oluf Pedersen dette med? Dette med underskuddet har jeg været inde på. Når det ærede medlem ikke vil stille forslag om øgede indtægter, kan det ærede medlem ikke komme og bebrejde os andre noget i retning af, at der bliver underskud på statsregnskabet. Jeg har også erklæret for mit eget vedkommende, at jeg tror ikke på, at dette er rigtigt. Hvordan vil det ærede medlem klare denne situation? Hvordan vil det ærede medlem begrunde sit standpunkt? Jeg synes, det ærede medlem nu klart skal rykke ud og lade os få at vide, hvordan stillingen er. Jeg synes, at det ikke mindst af hensyn til de vælgere, som rundt om i landet går og tror på, at retsforbundet er tilhænger af skattelettelse, må være rart at få besked om, hvorfor retsforbundet ikke vil medvirke til skattelettelse, og jeg beder om, at det ærede medlem giver os besked herom i dag.

Stillingen, som vi nu kan gøre den op — og jeg er hermed nået til afslutningen på mine bemærkninger —, er da den, at regeringen af sit oprindelige oplæg kun har fået gennemført en delvis ophævelse af tilskuddene. Dette tilbagetog har kostet finansministeren i hvert fald en 20—25 mill. kr. Vi derimod har, udover besparelser, foranlediget forbedringer i de sociale foranstaltninger. Jeg tør naturligvis ikke stille mine bemærkninger her op i et sådant lys, at jeg vil underkende, hvad det radikale venstre i

sine forhandlinger med regeringen har fået tilvejebragt, men der er altså gennemført visse forbedringer i de sociale foranstaltninger. Tilbage står den kendsgerning, at store grupper i dette land ikke får fornøden dækning for den merudgift, der pålægges dem gennem de forslag, regeringen stiller. Og regeringen siger så nej til vore skattelettelsesforslag og taler om en såkaldt liberal front. Hvad er denne liberale front værd? Hvad dækker den? Eller for at anlægge et helt andet synspunkt: Hvordan ser regeringspartierne selv på denne liberale front?

Jeg beder det høje tings medlemmer undskyldte, at jeg — hvad jeg ellers havde tænkt mig denne gang at skulle undlade — slutter af med et lille vers. Men jeg kan ikke dy mig. En venlig sjæl har givet mig slutverset i en sang, hvis helhed jeg desværre ikke kender, men som skal være sunget her i rigsdagens højtidelige lokaler i onsdags. Det er fortalt mig, at det var ved en konservativ fest for københavnske ledere, så det må have været noget meget fint og meget stort, og der blev her sluttet af med et vers, som stiller den konservative opfattelse af den liberale front i den rette belysning. Nu har man lavet forlig med de radikale og ganske vist ikke fået forlig med retsforbundet, men dog opnået visse opretholdte aftaler, og jeg forstår, at slutverset, der desværre er det eneste, jeg råder over — det ville have moret mig at se resten —, skal være en slags taksigelse til kammeraterne, der fulgte og bar. Verset går, såvidt jeg kan se, på melodien „Marken er mejet“, altså sådan en slags høstsang, hvor man giver udtryk for glæde over det, der er kommet i hus. Det lyder således — jeg tør måske anmode det ærede medlem hr. Viggo Starcke om at høre efter, for det vedrører også ham; jeg synes, det er vigtigt, han hører dette lille vers, det ville være synd, om det ærede medlem gik glip af det, rent bortset fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Verset lyder således:

„Inden vi skilles, vi lover i aften,
at nu går vi ud at virke for vor fælles sag.
Her fik vi næring for ånden og kraften,
det vil kendes, når vi kommer til den store
dag.

∴ Hedtoft skal ha' klø,

Dahlgaard han skal dø,

Starcke skal vi vise, at hans lære kun er
hø. ∴.“

En beskeden viseforfatter, der ved en-